

На усилно време,
 Въ сиромашii-ж роденъ,
 Бѣхъ отъ сички презрѣнъ,
 На свѣта меланхолично живѣхъ.
 Отъ дѣте въ пелены,
 И до тѣснѣ младини,
 На тѣгж всакій день,
 Всакій день нажаленъ
 Презъ смъртъ за животъ не милѣхъ.
 Но неке-то рѣши
 За да ма утѣши,
 Изднѣжъ на очи,
 Чѣхъ съзъ да рѣчи,
 Разгорени гърди да облива.
 Нема горестъ въ сърдце
 Ни тѣгж на лице
 И дѣша-та спокойно почиба.
 На, не съмъ вече унылъ,
 И животъ пакъ ми милъ,
 Тѣснѣ ранени гърди
 Не усѣщатъ бѣди,
 Чрезъ съзъ въ весележ преминѣвамъ.
 Който ще да е живъ,
 И въ живота щастливъ,
 Като мѣ дожалѣи
 Той съзъ да пролѣи,
 И съсъ тѣхъ весележ да кѣпѣва.

ЛЮБОВЬ.

Въ гърди-тѣ ми любовь, ужасно
 Отъ не-ж страдамъ и горѣ-ж,